

Todas as mulleres que fun

Andrea Nunes Brións

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

NUNES BRIÓNS, ANDREA (2011 [2010]). “Todas as mulleres que fun”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 830 (29 de xullo), 1-8. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*. <<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/1426>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

NUNES BRIÓNS, ANDREA (2010). “Todas as mulleres que fun”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 830 (29 de xullo), 1-8.

* Edición dispoñíbel desde o 11 de novembro de 2011 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

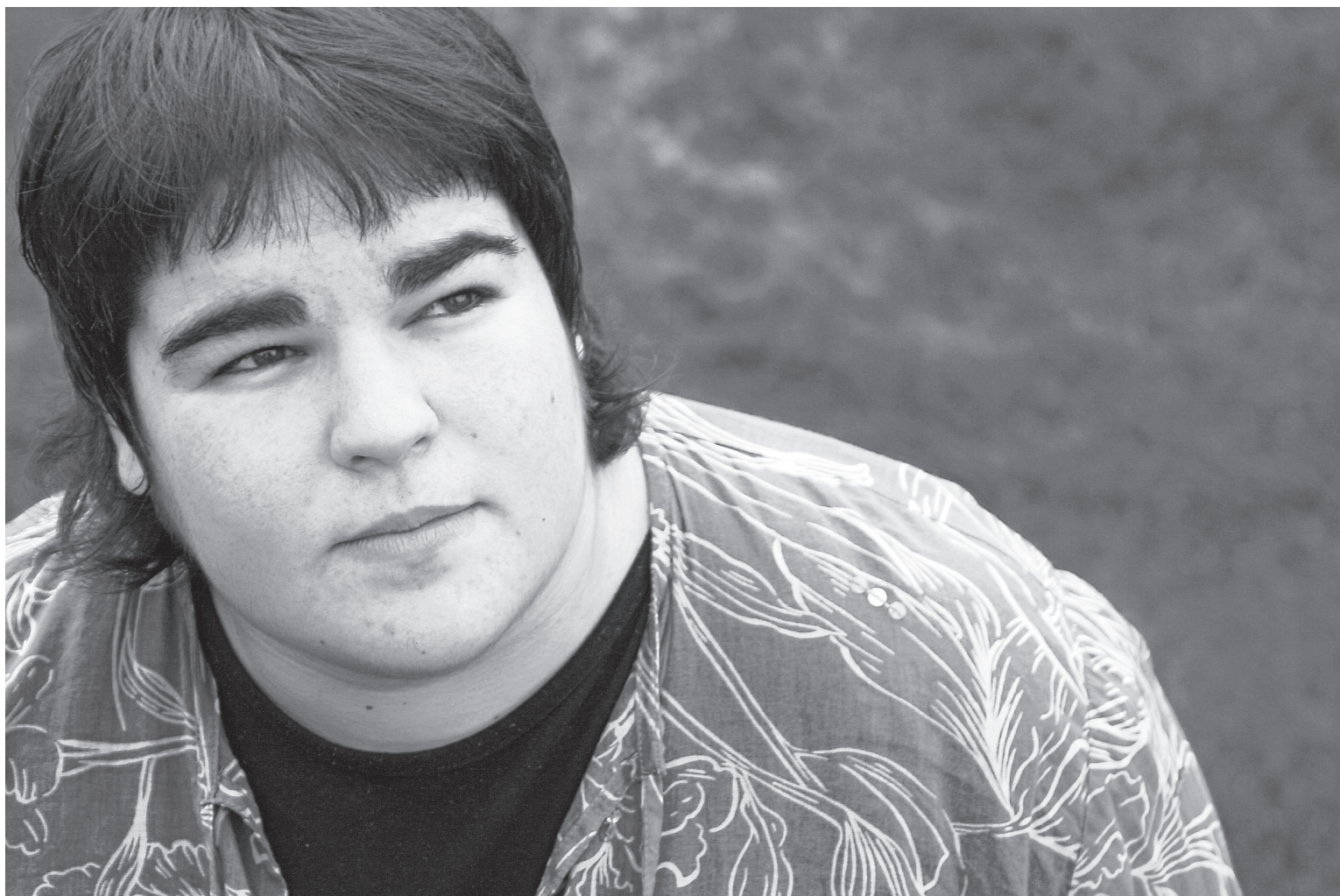
29 XULLO DO 2010 - NÚMERO 830

r d l

REVISTA
DAS
LETRAS

Andrea Nunes Brións

Todas as mulleres que fun

Andrea Nunes Brións

Andrea Nunes Brións (Marín, 1984) é unha das voces máis activas da poesía feminista en Galicia, movemento ao que achegou xa un libro, *Corrente do esquecemento*, publicado pola Federación Galega de Asociacións Lésbicas, Gais, Bisexuais e Transexuais. Na súa próxima entrega, *Todas as mulleres que fun*, que aparecerá en outubro como un libro obxecto para a editorial Corsarias, Andrea Nunes cambia o seu rexistro inicial e constrúe un mundo simbólico “multiforme”, unha “especie de matria creada, de mundo utópico, onde o feminismo e o lesbianismo están moi presentes”, asegura. O obxectivo último destes versos que hoxe publicamos nos monográficos de verán de ‘Revista das Letras’ é facer unha visibilización dentro do discurso dunha muller que ten, entre os seus próximos proxectos, realizar un documental sobre a represión lingüística en Galicia.

Pensar que estiven perdida tanto tempo,
espallándome vertixinosa polas rúas todas
con salas de espera interminables,
tatuándome nos xeonllos os bares por onde ti estabas,
afiliada a todo aquilo que rexía o teu dogma.

Leonciña, ti que tantas bandeiras reciclaches
que tanta esperanza puñas no país,
todos os días primavera.

Verte é pechar todos os cuartos das miñas mans,
tecer e pobreza.
Tragar saliva e rogarlle a un deus que non existe,
que te leve.

Retorcer as palabras e rillar entre os dentes
berros púrpuras.
Esconderte nas paredes e correr a borrarte
mentres cun xiz escribo
os nomes de todas as lavandeiras do Morrazo.

Logo tecerte, enferma de ti.
de tecerte, rabia... de tecerte, loita.
e cáenme as escamas do meu peito
polas veces en que escollín sentar na lareira dos teus ollos.
(agora vermellos, coléricos)

Todo É perverso.

Non mirarte é dicir: non hai néboa, é equilibrio
toda a vida levando unha nube gris na miña caluga
sen poder ler os finais dos contos.

Desposuírme de ti, do que conleva esa mirada,
xa non correr,
caer pedazos, pola rúa, de min,
e terme que consentir que os foras pisando.
Unha meixela vetusta, que renace preto do imposible,
pero Posible.

Tamén eu,
a tecedora,
a que saltou as casas todas e sentei neste verso.
A que falou alto e quedou pendurada dun ceo...
agora inmenso, temperado,
agora telúrico e rítmico,
a tecerme a punto de calceta

Tamén eu,
xa,
tecedora de min.

Esta nostalxia

de nome e apelidos
foise delineando en cada unha das paredes desta casa.

Camiñas cara á porta e non dis nada,
eu conteño a respiración e
dóeme a pel de tanto querer prolongarte...

pesa este amor viaxeiro que nos rexistra cada dous días a equipaxe.

Pesan os cadrís que esvaro do teu corpo,
os fillos que non temos preguntan por ti,
teño que nomear cada unha das túas vértebras,
cada un dos teus poros enraizados no mundo
para saber das túas viaxes cara ao meu acento choutador,
de como pronuncias *unha-xeonllo-fazula*
e colgado de ti un letreiro xigante escrito en inglés
que non entendo,
e eu veña a dicir que non importa,
que por unha vez máis abriremos a xanela,
e tentarei sorrir mentres dis “fazula”,
e eu sigo coas miñas meixelas vermellas...

Cómo explicarche que me doe a historia deste país,
explicarche como vai iso de non querer axeonllarme,
de non avergoñarse por dicir *aínda-libres*
e procuro apresurarme a borrar esas manchas negras de humidade,
para que non semelle que algo vai mal.

E sigo co meu acento cantareiro mentres ti entras pola porta,
e contas os desastres do mundo,
e como é de grande a selva amazónica.

Eu tento finxir que algo do que dis importa,
pero dóeme a pel de tanto querer prolongarte.

Números primos

Corenta e tres galegas berrando o teu nome,
duascentas vinte e sete dicindo verdades,
cincocentos mil novecentos vinte e tres mollándose dirección San Caetano,
novecentos noventa e sete construindo independencia
cincocentas setenta e unha peneirando sorrisos,
dúas mil trescentas corenta e sete pedindo coherencia
sete mil cento noventa e tres ben-falando
e dúas (por case tres) chorando.

Rogarás unha semellante a min.
Torceraste de pracer
no momento que intúas
que escorregarei mel polas túas vértebras...
(Antes o meu corpo de Ácidos fortísimos.)

Porque esta Matria constrúese logo de perder o medo,
logo de me confesar impune,
logo de te querer ate a saciedade e aínda.

Constrúese deconstruíndonos
e berrando que somos eucalipatas!

Fíxose da terra que nos dá de beber
e mailo mar que nos rouban.
(Nunca máis, mais unha vez)

Das árbores que medran no patio traseiro
e velaí esta mescolansa de pretéritos e
vontades, este ser incondicional ,
esta revolución sen “r”.

E tornarse Matria este fogar entre versos que posúe algo máis
ca sonoridade característica,
algo máis que o feito de ter lingua
(e utilízala)

Algo así como lamber a pel e sentir o sabor do Atlántico,
e deixar o sincrónico para despois da cea.
Isto é;
algo así como unha, que é mais veces outras que ela mesma.